

Cartes

Que vull arribar d'hora!

Marc Arias Frayle. Cassà de la Selva.

No sé si a vosaltres us agrada arribar tard als llocs, perquè a mi no. Sabut això sobre mi, us faré saber que aquest dilluns 30 de setembre ha sigut el segon dilluns consecutiu que he arribat tard a classe a la Universitat. Estudio Dret, i creieu-me, perdre's una classe de Dret no és gens satisfactori ni enriquidor. Des de ja fa dues setmanes, la carretera provincial de Cassà de la Selva ha estat tallada a la circulació a causa d'unes obres, així doncs les rutes dels autobusos s'han vist modificades i s'han hagut de canviar aquestes rutes, així com les parades. Aquest dilluns 30 de setembre les obres es donaven per finalitzades i es restablia la circulació i les parades i les rutes tornaven a ser les de sempre per a totes les línies de busos i altres serveis. Aquest dilluns al voltant de les 8.25 del matí, esperava el bus a la parada de davant de la farmàcia Baleri, per on, a priori, havia de passar el bus. He vist com el bus venia de Llagostera, feia la volta a la glorieta i agafava la segona sortida d'aquesta, direcció les parades provisionals d'aquestes dues setmanes. La Policia Local de Cassà havia avisat que el trànsit de la carretera Provincial tornaria a obrir-se a la circulació des del mateix dilluns 30, però aquest conductor, per una distracció o per falta d'informació, ha escollit el mal camí i ha nou persones de Cassà sense poder anar a treballar ni estudiar. M'he espavilat com he pogut per perdre el mínim de classe possible i ja és el segon dia que tinc un problema amb la companyia d'autocars Teisa, perquè dilluns passat el conductor de la mateixa hora va decidir modificar la ruta sobre la marxa ja que anava amb retard. Doncs jo per culpa del retard sumat a aquesta decisió vaig perdre una altra hora de classe. Ja en van dues. Fins dilluns vinent.

Manipulant el llenguatge

luis carrillo. girona.

Que es menteixi quan es parla de pertinença d'una Catalunya independent a la UE o de doble nacionalitat (unilateralment imposada) o de com en serem de rics no és res més que la culminació d'un rosari de forçament del llenguatge. Es parla del dret a decidir però es diu que aquest dret ha de ser reconegut a una part del cos electoral, els presumptament afins, com si a qualsevol ciutadà espanyol no li interessés la sort de cada poble del seu país i la integritat de les seves fronteres. Es diu que no es volen aixecar fronteres quan és el resultat lògic –i irresponsable– del que es desitja; és a dir, que les fronteres «els posen». Es parla d'alliberament nacional i no se sap de qui cal alliberar-se, de quina esclavitut es parla. S'assegura que hi ha una espoliació i encara no se'ns ha ofert una sola dada seriosa que ho acrediti. No donin res per descomptat, atreueixin-se a argumentar. El seu discurs, el seu to, les seves pressuposicions, són tan semblants als dels noticiaris dels règims totalitaris...

Dues notícies

joan Monturiol danés. olot.

A la cadena Telecinco es parlà de l'himne nacional català, Els Segadors, i comentaren que té una certa semblança amb una tradicional cançó jueva. De fet, es podria donar el cas atès que en el passat els jueus es van establir durant molts anys en algunes poblacions gironines i també de la resta de Catalunya. Però no digueren res, perquè potser no els interessa, sobre el fet que el «cante jondo» prové, segons l'estudiós Asín i Palacios, dels musulmans que habitaran Al-Andalus. Aquesta mena de cant o música passà després als

cristians andalusos, però els tertulians no en varen dir res i només parlaven del nostre himne català. La segona notícia, aquest cop difosa per TVE, feia referència o, millor dit, especulava sobre els costos que pot haver tingut per a Catalunya l'organització de la gran cadena humana independentista d'aquesta darrera Diada. Els comentaris, com sol passar, traspuaven ben poques simpaties envers Catalunya i els catalans. La meua pregunta és si ells s'han parat a pensar què li va costar al govern espanyol el viatge i l'estada a l'Argentina de la delegació que pretenia aconseguir que Madrid acollís els Jocs Olímpics del 2020. Però d'aquella expedició, i de tota la parafernàlia que l'acompanyava, no calia parlar-ne ni tan sols fer-ne esment perquè les despeses anaven a càrrec de tots els ciutadans espanyols. Com a mínim la Via Catalana va ser un èxit sonat al costat del gran fracàs recollit per la candidatura Madrid 2020. Aquests sí que foren uns diners malaguanyats que han quedat fosos com el plom i malgrat això no creuen que hagin de donar-nos cap explicació. Sembla que sigui més important saber què va costar la gran demostració independentista a Catalunya i que a ells no els va costar res de res.

Sabeu què us dic? No paren de burxar Catalunya, però seria bo que de tant en tant també es preocupessin del que passa a la capital d'Espanya i que ens expliquessin les gran inversions que s'hi fan, com les poden justificar i quant ens costen a tots els ciutadans de l'Estat espanyol. Perquè allà no tot són flors i violes i totes aquestes cadenes espanyoles de TV no ens han pas de dir als catalans si hem d'anar per la dreta o per l'esquerra. De manera que ja ho sabeu, deixeu en pau Catalunya i deixeu que els catalans facin la seva i vosaltres preocupeu-vos més del malbaratament que fan a Madrid i del mal funcionament d'Espanya.

Lloa a la gran capacitat d'abstracció

Carla Molas.

M'agradaria lloar la gran capacitat d'abstracció i paciència d'alguns venedors de bitllets de les estacions de Renfe. La tranquil·litat amb què premen les tecles de l'ordinador, la cura amb què llegeixen les advertències de la pantalla i la tendresa amb què et retornen la targeta de crèdit i DNI sempre vigilant que et conserves igual de bé que a la fotografia, tot això mentre darrere teu esperen més de 6 persones bufant i mirant el rellotge cada segon i mig. Gràcies a vosaltres vivim la vida al límit, gaudint del risc que suposa perdre el tren i haver d'esperar un hora a que surti el següent cada vegada que anem a buscar-lo amb un marge just de 10 minuts. Simplement donar-vos les gràcies per fer-nos apreciar el temps i gaudir de la vostra feina

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/10/02/cartes/637503.html?utm_source=rss